

JORREMORRIE, AUTOKUNSTENAAR

Joris Denoo

Jorre Morrie schreef op de even dagen zijn naam aan elkaar: Jorremorrie. Op de oneven dagen hakte hij die in twee stukken: Jorre Morrie. Hij had wel een deelteken op zijn borst, maar toch was hij geen meisje, want er hing ook een komma tussen zijn benen. Jorre Morrie (laten we aannemen dat we vandaag een oneven dag hebben) behoorde dus tot het geslacht dat van het andere geslacht soms beweerde dat het zwak was. Niet dat hij daar een punt van maakte! O nee. Godsajorremorriestrafte! Jorre Morrie woonde in Puinduin, een middelgrote stad aan zee met net zoveel eierboerpraatjes en koektrommelplaatjes als in alle andere middelgrote steden.

De ma van Jorre Morrie, tegen wie hij rustig Nelle mocht zeggen, werkte in een reisbureau. Dat was fijn, maar verre landen hoefden ze niet te bezoeken, want daar was geen geld voor en Puinduin viel best mee. Het lag immers aan de zee. Pa Morrie sliep al enkele jaren rustig onder een witte steen op het kerkhof. De engel des doods had hem op een glibberige februariochtend in de dichte mist van zijn motor geplukt. Jammer, maar er was niets aan te doen. Hij rookte ook zo veel dat hij toch ooit wel eens ... Kijk: die pa rookte zo veel dat de glazen van zijn zonnebril soms begonnen te smelten. Dat geeft een goed idee van de zaak. Maar ja, gedane zaken nemen geen keer.

Een zus? Nee. Broer, misschien? Ook dat niet. Jorre Morrie en Nelle woonde gezellig met z'n tweeën in Puinhuyze, een flatgebouw met tweeëndertig appartementen. Vierhoog leefden ze, waar de zeewind fluitend langs de ramen gierde. Soms botste al eens een verstrooide zeemeeuw tegen een van hun vensters, of een verdwaalde vogel. In Puinhuyze hadden Jorre Morrie en Nelle dus veel burens: allemaal appartementen. Maar Jorre Morrie verzamelde niet alleen burens. Hij had nog een andere vreemde collectie: autowieldoppen. Daar maakte hij dan allerlei kunstwerken mee.

Misschien is het ook interessant om te weten hoe jong Jorremorrie was. (Ondertussen hebben we weer een even dag; wat gaat de tijd toch vlug!). Nou: hij kwam niet uit een ei, maar werd levend en wel geboren op de blauwe maandag 29-02-2008, een dag waarop er gelukkig geen andere Jorre Morries of Jorremorries het licht zagen. Hij was dus een schrikkelkind; om de vier jaar was hij eens jarig. Nog iets: Jorremorrie droeg altijd twee ongelijke sokken. Dat was al zo van de dag waarop Nelle's wasmachine hopeloos in de knoei raakte met zichzelf. Niks klopte nog: kleuren noch kleren. Van toen af maakte Jorremorrie er een gewoonte van op twee verschillend ingepakte voeten rond te lopen. Zomaar. En Nelle vond het best. Dat werd later zelfs nog af en toe de mode, bijvoorbeeld op de Dag van de Diversiteit.

Er blies een bolle wind aan zee. Dat was zo'n wind die niet vreselijk hard te keer ging, maar de kleren van de wandelaars op de dijk wel ... nou: opbolde. Die gingen dan met z'n allen op dat opgeblazen autobandenmantje uit vroegere reclames lijken. Ook Jorremorrie was bolgeblazen op stap. Het was zondag: een goede dag om ergens in de stad een verloren autowieldop aan te treffen. Op zaterdagavond reden immers veel mensen te vlug. Of ze haperden met hun auto even aan een te hoge trottoirband. Negen van zijn zeventien wieldoppen had Jorremorrie op zondagen gevonden. In de Moeskopperijstraat gluurde hij even naar de afschuwelijke lekkernijen in de etalage van Het Gloeiend Forno, naast de speelgoedwinkel Tjoek-Tjoek. Enkele bakjes bevatten weer van de allervreselijkste troep: stukken rundstong verzuipend in tomatensaus, gehaktballen half verdronken in alweer tomatensaus... Er waren drie afschuwelijke dingen op aarde: tomatensaus was al zo erg als rodekool die al zo erg was als appelmoes. Drie Duivelse Dingen Die Zelfs Niet Eens Een Echte Groente Waren. Rood, paars en eh ... fruitpapkleur van een uk. Zie: het water kwam Jorremorrie uit de mond. Hij schraapte zijn keel, draaide zich om en katapulteerde grijnzend een kwak speeksel op ... Oei. Ai. Narigheid. 'Hé! Rund! Kijk uit je doppen, snotverdepieters!'

'Oei!' schrok Jorremorrie. Op de linker zondagsschoen van de dure meneer Olvarit was pardoos een pletsje speeksel terechtgekomen.

'Zeg: leer je voor lama misschien? Of dromedaris? Je loopt toch rechtop, ja, op twee benen, ja? Ja? Wat zijn dat voor manieren!? Wonen we heden in een safaripark misschien?'

Daar stapte een dure heer in de Moeskopperijstraat. Het was de heer Olvarit. Hij droeg een kraaknet pak. Hij was zo sjiek dat hij de koude wind niet wou voelen. Aan de etalage van de speelgoedtreinenwinkel Tjoek-Tjoek bleef hij even staan. Daar bleef iedereen altijd even staan, want iedereen was ooit kind. Er waren heel leuke dingen te zien, vooral in kerstpakjes- of bimbambeierentijd. Maar de treintjes stalen altijd de show. Ze reden immers echt in het rond.

Meneer Olvarit draaide zich weer om en ...

'Hé! Rund! Kijk uit je doppen, snotverdepieters!' riep hij ontzet.

'Oei!' deed een belhamel. Met ogen als soepborden keek Meneer Olvarit naar zijn dure linkerschoen. Het speekselkwakje droop eraf. Bah, wat vies! Hij wond zich nu heel erg op.

'Zeg: leer je voor lama misschien? Of dromedaris? Je loopt toch rechtop, ja, op twee benen, ja? Ja? Wat zijn dat voor manieren!? Wonen we heden in een safaripark misschien?'

Jorremorrie knikte stom. Lama? Meneer Olvarit opende zijn mond weer, maar ginds kwam een jongen aangekard op de fiets, hoog in de versnelling. Hopla! Hij rukte aan zijn stuur. Zijn stalen ros hupte op de stoep. Hij bolde nog tien meter door en mikte dan handig het voorste wiel in één van de oude gleuftegels voor speelgoedtreinenwinkel Tjoek-Tjoek. SPLASH!!

De mond van meneer Olvarit viel nog verder open. Smerig regensop van enkele dagen geleden spatte alle kanten op. De gleuftegels stonden boordevol vuil hemelwater. Het dure heertje kreeg de volle laag. Zijn mooie pak was nu helemaal bespikkeld. Ook het raam van Tjoek-Tjoek werd besproeid. Net kogelgaten. Jorremorrie proestte het zachtjes uit. Wat een deugddoende onverwachte douche! Welcome cowboy!

'Snotverdepieters!' riep de man kwaad. Dure heren vloekten net als iedereen. 'Kijk wat je nu gedaan hebt, kieken!'

'O! Oei!' piepte James.

'Kunnen jullie dan echt niet uitkijken, zeg! Verdorie, Puinduin lijdt aan een kinderplaag!'

Enkele mensen bleven staan. Ze probeerden ernstig te blijven. Maar eigenlijk hadden ze heel hard zin om eens lekker hardop te lachen. Wat ze hier zagen, gebeurde gewoonlijk alleen in stripverhalen of stomme films. Een duur heertje werd in een keer een lieveheersbeestje.

'Maar ik heb er niet om gedaan!' zei James nu. 'Kijk: ik ben verdorie zelf ook ... '.

'Om gedaan! Om gedaan!' riep de man. Als je hem zo hem hoorde roepen, zag hij er plotseling al veel minder duur uit.

'En wie zal dat hier allemaal betalen, hé?'

'Die jongen kan daar toch niks aan doen', zei een vrouw. 'Het is zijn tegel niet, hé'.

'Nee, hij kan het niet helpen', beaamde een andere vrouw. 'Hoe kon hij weten dat er regenwater in die gleuf zou staan?'

Ook Jorremorrie schudde heftig zijn hoofd.

'Hij moet niet op trottoirs fietsen!' blafte meneer Olvarit.

'Maar waarom zijn er hier dan nog gleuftegels!?'

'Eh ... ' deed hij verrast. Verbluft keek hij de vrouwen aan. Plotseling wist hij het niet meer.

'Hi hi,' grinnikte Jorremorrie. Fietsridder James keek hem glimlachend aan. Meneer Olvarit haalde nu een zakdoekje boven en maakte aanstalten om op zijn dure verpakking te beginnen wrijven.

'Niet doen!' riep die eerste vrouw. 'Zo wordt het alleen maar erger. U kan uw mooie pak dan wel weggoien. Zonde van het geld. Het moet zo naar de wasserij, hoor. U blijft er echt beter af'.

Meer mensen troepten nu samen. Ook de klanten van Het Gloeiend Fornuis kwamen nieuwsgierig weer naar buiten. De deur van Tjoek-Tjoek ging open.

Een man van ongeveer honderd twintig kilogram verscheen. Hij had een reusachtig, knalrood hoofd.

'Dat is nu al de tweede keer deze week', gromde hij. 'Verdomd rotklimaat hier. Altijd vieze, smerige regen. En dan die dolgedraaide wind! Ik verhuis naar Hawaï. Of naar een of ander bloemeneiland'. Hij schudde zijn hoofd. Het rolde als een te grote pompoen tussen zijn schouders heen en weer.

'Ja ja,' klaagde de bespikkelde meneer Olvarit, 'maar ondertussen zit ik er mee. Wie betaalt hier de rekening van de wasserij?'

'Was jij dat, jongen? Is dat jouw fiets?' vroeg de volslanke treinwinkelier. Hij wees naar Jorremorrie.

'Nee! Ik ...'

'Die daar!' snauwde meneer Olvarit. James knikte. Zijn hart ging wat vlugger slaan. Hoe stom allemaal! En hij had al net zoveel zin om hardop te lachen. Tja, wat nu?

'Tja,' zei de winkelier. Hij krabde even op zijn rode hoofd. Bleef iedereen hier nog lang staan gapen? Overall glommen vrolijke gezichten op. De mensen vonden het blijkbaar ook grappig. Het slachtoffer probeerde nu toch met een pietepeuterig zakdoekje een spat weg te wrijven. Die werd nog groter en lelijker.

'Maar nee! Zie je wel! Doe dat niet', zei de vrouw weer.

'MIJN kleren, hé', antwoordde de heer Olvarit bits. 'MIJN kleren, dame!'

'O la! O la!' deed de vrouw verontwaardigd. 'Meneer weet het beter!'

'Wilt u zich misschien binnen bij mij wat eh ... wat schoonmaken, meneer?' stelde de winkelier voor.

'Stomme gleuven hier', mopperde de man. 'Van wie zijn die? Wie kwam op het onzalige idee?'

'Dat zijn nog van die oude gleuven om fietsen in te stallen. Ik hou van die oude dingen. Beter en mooier dan zo'n lelijk fietsenrek. Maar meneer toch. Weest u toch eens kalm. Kijkt u eens naar mijn uitstalraam. Ik zit er ook mee, hé! En... de klant is koning, nietwaar. De mensen moeten toch hun fietsen kunnen ... '.

'Grote mensen die speelgoedtreintjes kopen!?' onderbrak de mopperkont boos.

'Welja!' riep de winkelier. Hij begon zich nu op te winden. 'En u stond toch ook naar mijn treinen te kijken toen het gebeurde?'

'Bravo!' riep iemand. 'Goed gezegd!'

Nog meer voorbijgangers hielden nu halt. De winkelier van Tjoek-Tjoek en de kwade, bespikkelde lieveheersbeestjesman waren al vergeten dat James er ook nog stond. Heel stilletjes trok die zijn fiets weer uit de gleuf.

' ... toch veel te smal hier! U moet daar iets aan doen!'

Onopvallend zwaaide hij zijn ene been over het zadel ...

' ... ik niet helpen, hé meneer Olvarit! Alstublieft, zeg! Daarvoor moet u bij de burgemeester zijn!'

... stuurde met de voeten op de grond zijn fiets voorzichtig tussen de omstanders door ...

... terwijl Jorremorrie grinnikend toekeek ...

' ... maar het is toch uw trottoir en u moet zien dat ... '.

... en verdween zonder dat iemand het merkte ... tenzij Jorremorrie.

Op het trottoir in de Moeskopperijstraat werden de hoofden alsmaar roder. De hoofden van de mensen knikten en schudden mee van ja en van nee. Dan was er plotseling iemand die opmerkte dat de jongen weg was. En de fiets. Foetsie fiets. De vogel was gevlogen. Goodbye cowboy.

'Hé jongen, jij daar: waar is...'. Meneer Olvarit stak een beschuldigende vinger uit.

Jorremorrie haalde zijn schouders op: 'Weet ik niet, hoor'. Hij proestte het plotseling uit.

'Ha ha ha!' lachten de mensen.

'Die is goed!'

'Wel heb je van je... ' mopperde meneer Olvarit. Boos en duur keek hij in het rond.

'Tja,' zei de winkelier weer, 'kopje koffie, meneer? Meer kan ik niet doen, hoor'.

Ook Jorremorrie schuifelde nu stilletjes weg, na een laatste grimlach naar dat vreselijke vreten in Het Gloeiend Fornuis. De totaal bespikkelde heer Olvarit gunde hem geen blik meer. Hij werd door de Tjoek-Tjoekman mee naar binnen geloodst. Jorremorrie vervolgde dan maar weer zijn zondagse speurtocht naar verloren autowieldoppen. En kijk: op het Dapperplein stond die fietsridder van daarnet tegen een boom geleund. Hij zat stevig in het zadel en kauwde als een cowboy. Jorremorrie kneep zijn ogen tot spleetjes en bekeek ... nou: hoe heette die knul? Hij had hem nog nooit gezien in Puinduin. Plotseling viel de blik van de fietscowboy op Jorremorrie. Met zijn geoefend oog herkende hij hem onmiddellijk. Hij glimlachte en zwaaide, waardoor hij bijna van zijn stalen ros af moest. Een ingewikkelde evenwichtsoefening redde hem. Jorremorrie wuifde terug en naderde.

'Hoi.'

'Hoi.'

'Leuke douche daarnet.'

'Zeg dat wel.'

'Een zondags bad.'

'Ha ha.'

'Hij was boos, hé.'

'Ontploffen deed-ie bijna.'

'Ik had ook net op zijn schoen eh ... '

'... geplast?'

'Maar nee! Ha ha, nee: gespuugd.'

'Gespuugd? Da's durven.'

'Nou ja, er zat te veel water in mijn mond.'

'Hé?'

'Te veel water in mijn mond.'

'Hoe kwam dat? Het regent toch niet meer?'

'Gehaktballen.'

'O ja. Zozo.'

'Die kerel zag er als een lieveheersbeestje uit.'

'Fietsers hebben ook hun parkeerplaatsen, hé. De stad is van iedereen.'

'Zo is dat. Eh ... ik heet Jorremorrie.'

'Wat zeg je?'

'Jorremorrie. Mijn naam. Soms in twee stukken: Jorre-stop-Morrie.'

'Ah. Ah ja. Moet stop daar bij? Ik ben James. Zonder stop.'

'Eh... nee. Ook zonder stop. James?'

'Ja, helemaal. James. Zoals ik al zei.'

'Nou, ik moet ervandoor, James. Tot ziens eens.'

'Geheime opdracht?'

'Ja.'

'Wat?'

'Wieldoppen van auto's onderzoeken.'

'O. O ja. Ik moet ook terug naar huis. Er wacht iemand op me.'

'Een geheimagent?'

'Ja.'

'Wie... '

'Mijn hond.'

'Hoe heet hij?'

'James Hond natuurlijk.'

'Haha!'

James trok het voorwiel van zijn stalen ros omhoog, hinnikte eenmaal en verdween dan spoorlags over het Dapperplein. Jorremorrie Zonder Stop keek hem met open mond en ogen als wieldoppen na.

'James Hond!?' lachte Nelle, nadat Jorremorrie zijn verhaal had verteld.

'Ja. En James had ik nog nooit in Puinduin gezien.'

'Misschien is hij wel een vakantieganger. Of weekendtoerist.'

'Ja, dat zal wel.'

'Nou, kom je aan tafel? Ik schep op.'

'Ja zeker, beste vakantiegangster. Wat eten we, Nelle? Toch geen toma... '

'Prikkelende pikante pico bello Spaghetti Nell' Furioso.'

'Prima, donna,' knikte Jorremorrie.

'En, zoon: geen buit vandaag?'

'Nee. Maar bij meneer Olvarit liep er dus wel duidelijk een wiel af.'

'Meneer Olvarit is een hoge pief bij het leger geweest, hé. En nu is hij nog strammer en stijver, want hij is met pensioen.'

'Nou, zijn vijanden liepen vroeger zeker vanzelf weg toen ze hem zagen afkomen? Hij heeft een gezicht als een bombardement.'

'Of een verkreukelde krant, ha ha ha!'

Tja, het was zondag in Puinduin. Vierhoog in Puinhuyze smaakte een Spaghetti Nell' Furioso altijd beter dan andere spaghetti's van andere appartemensen. Omdat het zondag was. Toch jammer: een zondag zonder wioldoppen van auto's. Een autowioldoppenloze zondag dus..

Pas vier of vijf paar ongelijke sokken later zag Jorre Morrie de fietsridder James terug. En... geheimagent James Hond was mee aan de lijn.

'Hoi!'

'Aha!' riep James, toen hij de wioldop onder Jorre Morries rechterarm zag.

'Heb je beet?'

'Ja, weer een Opel. Maar ik wou graag wel eens een Saab, of een Bentley.'

'Jammer, geen Rolls Royce.'

'Is dat eh ... James Hond?'

'Nou, wat dacht je. Mijn trouwe viervoeter. '

James Hond keek met treurige ogen naar Jorre Morrie op.

'Het is een cocker, hé?'

James knikte.

'En wat doe je ermee?' vroeg hij.

'Eh?' deed Jorre Morrie verbaasd.

'Wat doe je met die wioldoppen?'

'O ... eh ... eerst een stevige poetsbeurt, hé. Sommige zijn heel smerig. En dan maak ik er van alles mee: versieringen, kunstwerken, schietschijven, kalenders, borden voor vogelpik... '

'Aha.'

'Maar meestal kunstwerken. Ik word kunstenaar.'

'Ja. Ja ja. Zit!'

'Eh?' James Hond ging gehoorzaam op de stoep zitten.

'Nee, jij niet, Morre eh ... '

'Jorre-stop-Morrie. We hebben een even dag vandaag. Ik ben in twee stukken.'

'O, is dat zo. Moet -stop- daar dan ook bij?'

'Nee. En dat heb je al gevraagd. Je zegt het alleen met een korte pauze: Jorre Morrie. Daartussen zwijg je dus even. Morgen wordt het dan weer Jorremorrie. Aan elkaar.'

'Ja, begrepen. Eh... heb je nog van die vreemde dingen? Autowieldoppen... twee namen... ' James keek hem onderzoekend aan. Jorre Morrie gluurde even naar beneden, maar zweeg over zijn sokken. Anders kreeg hij hoogstwaarschijnlijk weer iets te horen over Pippi Langkous. En hij kende tot voor kort dat kind niet eens.

'Nee,' zei hij. 'Wat eet James Hond?'

'Brokken uit het warenhuis. Ik ben op verkenning, want we wonen hier pas twee weken.'

'BRAAF! is ook een winkel waar ze alles voor dieren hebben, in de Ochtendnevelstraat'.

James knikte: 'Die brokkenwinkel ken ik al.'

'En we hebben in Puinduin ook twee of drie hondentoiletten,' vervolgde Jorre Morrie. 'De burgemeester wil onze stad drollenvrij houden. Veel toeristen komen hier met hun hond wandelen.'

'Ja, ik las het bord op de dijk. Aan zee zijn er meer honden dan in het binnenland. Zeg: wordt je wieldop niet moe?'

'Eh ... nee'.

'Goed. Loop dan een eindje met ons mee, ginder op de dijk'.

'Okidoki, James'.

Even later wandelden James, Jorre Morrie en James Hond over de Puinduinse zeedijk. Nou, eigenlijk was het haastig stappen. Wandelen was voor ex-kinderen en toekomstige doden. En James Hond rukte ook voortdurend verwoed aan zijn lijn, zodat ze het soms op een loopje moesten

zetten. Zo liepen ze misschien wel vier of vijf keer de zeedijk op en af. Ondertussen maakten ze verder kennis. James vertelde Jorre Morrie dat zijn pa tot Inspecteur van Vis was bevorderd. Daardoor woonden ze nu hier aan de kust. Na de krokusvakantie kwam hij ook naar Jorre Morries school.

'Inspecteur van Vis?' vroeg Jorre Morrie.

'Ja. Hij moet ervoor zorgen dat er genoeg vis in de zee overblijft. De vissers mogen niet zomaar alles eh... opvissen.'

'Moet hij ook de dode vissen controleren?'

'Jakkie-bah, nee!'

'Dan riekt hij niet echt naar vis als hij thuiskomt?'

'Nee, naar zee. Hij riekt alleen naar vis als mijn moeder kabeljauw bakt.'

'Heb je ook een moeder?'

'Ja. Jij toch ook?'

'Nelle, ja. Waar wonen jullie dan?'

'In de buitenwijk, Penseelstraat nummer 12. Kom je eens af?'

'Misschien wel.'

'En jij?'

'Villa Puinhuyze, 4de suite.'

'Zeg: hoe is de school hier eigenlijk?'

Jorre Morrie haalde zijn schouders op.

'Als je er soep van zou koken, zou die doodgewoon smaken.'

'Hé?'

'Naar niets zou die smaken. Nou ja: de Duinschool is niet erg, niet leuk, niet mooi, niet lelijk, niet vervelend, niet boeiend. Het is dus... eh... het is dus, nou: een school.'

'Ja. Jaja. Zeg: jij zit toch ook in je eerste jaar, hé?'

'Ja ja.'

'Mogen er honden binnen?'

'Weet niet. Zeehonden misschien, haha. Ik denk niet dat het zou mogen van directrice Neus.'

'O, die heb ik al gezien. We moesten bij haar zijn om in te schrijven. Neus?'

'Ze heeft een neus als een glijbaan. Zijn jullie er dan niet over gestruikeld?'

`Ja, nee, en...`

Plotseling wou James Hond niet meer vooruit. Hij spreidde zijn achterpoten, ging op zijn hurken zitten en...

`Nee, o nee!!' riep James. `En ik heb geen drollenzakje bij me!'

Hij sleurde aan de lijn maar de hond vertikte het verder te stappen.

`Hup, James, hup! Vooruit! Foei! Foei!'

`Eh ... ik moet ervandoor', zei Jorre Morrie vlug. `Da-ag! Tot eh... tot ziens.'

`Waar ga je...`

`Da-ag!'

Nadat op de Puinduinse zeedijk een hond zijn baasje voortdurend heen en weer gesleurd had, sleepte dat baasje nu op zijn beurt de hond weg. James Hond probeerde zich schrap te zetten, maar dat lukte niet. Onverbiddelijk werd hij door de veel sterkere tweebener weg getakeld.

`Er zit verdorie een drol in mijn achterlijf en die moet eruit!!' protesteerde James Hond in hondentaal. Het klonk alleen maar als Waf!-Rwaf!-Waf!-Rwaf!! James begreep het wel en rende alsmaar vlugger door. De krokusvakantiegangers en -gangsters keken grinnikend toe.

Toen James en James Hond buiten adem de Penseelstraat bereikten, gebeurde het onvermijdelijke. Meneer Olvarit keek verbijsterd toe hoe James Hond een fraaie drol uit zijn lijf perste en die netjes op het trottoir neerlegde. Dat gebeurde ter hoogte van Alle Winden, huisnummer 34, alwaar de dure heer Olvarit woonachtig was.

Twee dagen later zat er een briefje in de bus. Op de enveloppe stond: *Villa Puinhuyze, vierde swiete, aan Jorre Morrie*. In de rechterbovenhoek was een postzegel getekend. Nieuwsgierig scheurde Jorremorrie de enveloppe open. Het was een briefje van James. Het begon zeer onbeleefd, maar daarna werd het weer leuker.

Hoi there!

Zeg, had je diarree misschien toen je op de dijk zo vlug wegliep? Had je je kakzakje vergeten? James Hond moest plotseling ... nou, voortaan neem ik dus een drollenzakje mee. Weet je wat er nog gebeurd is? Mijn hond legde zijn kunstwerk dan neer vlak voor het huis van de lieveheersbeestjesman, weet je nog wel? Die woont verdorie in mijn eigen straat! Hij had het gezien, want hij achtervolgde me tot bij mijn huis en toen belde hij aan en toen moest ik van ma natuurlijk terug om het hoopje op te ruimen. Ondertussen vertelde hij ma over de rekening van de wasserij voor zijn dure pak. Olvarit, heet hij. Ik verklaar hierbij de derde wereldoorlog aan de heer Olvarit! Mogen zijn oren wieldoppen worden!

P.S. Ma heeft die wasserijrekening natuurlijk niet betaald.

Tot ziens ! James (& Hond)

Een stormachtige krokusavond in Puinduin... geen weer om James Hond door te jagen... of Bas... of Fiffy... de zee bulderde donke ... opgezweepte wolken vluchtten als een kudde bange schapen het binnenland in... de boomkruinen in de voortuin van Alle Winden zwiepten dronken heen en weer op hun stammen... enkele late joggers en wandelaars, worstelend met de wind in de straten naar de zeedijk, werden zowat teruggeblazen... verder was er bijna geen levende ziel te bespeuren in de lichtplassen van de straatlampen... of toch... in de Penseelstraat bewogen zich twee geheimzinnige gedaantes voort... lenig... katachtig... handig gebruikmakend van de duisternis... die hen zelfs even af en toe leek op te slokken... hoewel ze er een ietsepietsie dikker uitzagen dan ze gewoonlijk waren...

'Psstt!'

'Jaah?'

'We hebben geluk, hé!'

'Hi hi hi.'

't Is van yes! Hij staat buiten!'

'Ja, deftig!'

De inktzwarte Saab van meneer Olvarit stond netjes glanzend op het oprijlaantje geparkeerd. Hoe kon een dure heer zo verstrooid zijn! Met zo'n weer! Of moest hij er misschien nog op uit? De garagepoort was dicht. Voorzichtig om zich heen spiedend slopen James en Jorremorrie dichterbij. Aan de overkant van de straat en bij de burens waren de meeste rolluiken neer en de overgordijnen dicht. Bij Alle Winden brandde alleen een flets lampje aan de voordeur. Op het inrijlaantje was het donker. Nog even omkijken... niemand te zien... een kort spurtje met gebogen lichaam... en de twee sluiperds hurkten met bonzend hart tussen de auto en de heen-en-weer zwiepende struiken van Alle Winden. Hier was het aardedonker.

'Hei, ben je er?'

'Jaja. Au!'

'Wat is er?'

'Ik kreeg verdorie een por in mijn ribben van een wioldop. Dat was ik even vergeten.'

'Luister. Plan A: jij neemt deze kant hier; ik de andere. Heb je je schroevendraaier wel bij je?'

'Ja'.

'Goed. Plan B: bij onraad laten we alles vallen en spurten we weg, ieder naar zijn huis. O.k.?'

'Okidoki. Heb jij een schroevendraaier?'

'Jaja. Hou je wioldoppen maar gereed'.

James en Jorremorrie ritsten hun jas open. Even leken ze op ridders in harnas: aan weerskanten van hun ribbenkast zat een wioldop uit de kunstcollectie van Jorremorrie.

'Voilà. Ik tel af. Op 23: actie!'

'Waarom 23? Waarom niet op 3? 1 - 2 - 3?'

'Het is eens wat anders. Heb ik geleerd van het toneel. 21 ... 22 ... 23 ... Oké?'

'Eh ... ja.'

'Hou je klaar.'

De nachtridders hielden hun wioldoppen in de ene hand en hun schroevendraaier in de andere hand gereed. Een laatste controle...

'21... ' fluisterde James.

'22... '

'22... ' fluisterde Jorremorrie mee.

'23!'

Terwijl binnen de heer Olvarit nietsvermoedend met een sapje in zijn hand naar het televisiescherm zat te staren, voorzagen buiten twee schimmen, beschermd door het tempeest en de duisternis, zijn mooie zwarte wagen bliksemsnel van een viertal kunstwerken. Vooral die ene schim leek bijzonder handig met een schroevendraaier en wioldoppen. In een mum van tijd was het zaakje geklonken. Even later spoedden twee onzichtbaar geharnaste gedaantes zich naar huis, terwijl de zee donker bulderde en de stormwind alle brave mensen uit Puinduin binnen hield.

'Hé, Jorremorrie!' riep Nelle van uit de woonkamer. 'Ben je er eindelijk? Waar bleef je zo lang? Het is toch geen weer om een hond door te jagen!?''

'Jawel, Nelle!' riep Jorremorrie terug, terwijl hij vlug zijn aanwinsten onder zijn bed schoof. 'James en ik hebben de hond meegenomen voor een avondkakje. Je weet wel: die nieuwe... '.

'Kan dat niet wat vroeger? Je kan nu verdorie zo de zee in waaien zonder dat iemand het merkt!'

'Maar dat is pas gezellig!'

'O ja? Kijk: de ramen buigen onder de stormwind. Straks krijgen we nog scherven en zeilen er dakpannen door de lucht die de mensen onthoofden. Noem jij dat gezellig?'

'Ik kom, Nelle! Kijk je weer teevee?'

'Ja.'

Even later plofte zoon Jorremorrie naast ma Nelle neer in de sofa. Even keek ze hem onderzoekend aan.

'Heb je een liefje misschien?'

'Maar nee!'

'Je hebt weer dat wieldoppenglimlachje op je gezicht'.

'Een kunstenaar werkt graag 's avonds,' knikte Jorremorrie. 'Ik vind meer inspiratie voor mijn kunstwerken als ik in het donker een luchtje ga scheppen.'

'Schep maar niet te veel op, Picasso. Chips?'

'Ja. Zappen we nog wat?'

'Hier,' zuchtte Nelle. 'Het is toch allemaal dwaas gedoe en dom gejoel op die treurbuis. Is er nog iets?' Ze gaf hem het knoppenbakje.

'National Geographic en chips. Dat is een goeie combinatie. Wist je dat haaien een soort van elektriciteit gebruiken om de smaak van hun prooi te controleren en dat vleermuizen stekeblind zijn zodat ze... '.

'Maar dat zijn toch ijsberen, Jorremorrie, kijk: het gaat over ijsberen.'

'Tja, gelukkig hebben we nog chips,' zei de verstrooide kunstenaar.

Een halve dag lang reed de heer Olvarit, vroeger kaki, nu grijs, op vier verschillende bewegende moderne kunstwerken rond. Zijn zwarte automobiel gelek op een kleurrijk speelgoedtreintje uit Tjoek-Tjoek. Waar hij passeerde, bleven de mensen staan. Ze wezen naar zijn auto en lachten. Pas toen hij omstreeks halftwaalf de traiteurzaak Het Gloeiend Fornois verliet met een bakje kwartels in rodewijnsaus plus aardappelpuree, viel zijn mond van verbazing open. Er kon zo een gebraden duif in vliegen.

'Wel snotver... ', mompelde hij dan. Hij werd in één klap zo rood als een kilogram tomaten.

'Mijn... Wie... '. Bijna belandde zijn middagmaal in de goot.

'Wie... Mijn... '.

Twee keer liep hij opgewonden om zijn dure auto heen. Tweemaal vier is acht. Acht keer zei hij:

'Wel snotverdesnotver ... '. Met zijn knalrode hoofd speurde hij dan de Moeskopperijstraat af. Wie...? Enkele mensen hielden verbaasd halt. Ze staarden naar zijn wioldoppen. Sommigen lachten; anderen fronsten bedenkelijk hun wenkbrauwen. Plotseling ging de deur van Tjoek-Tjoek open. Tingelingeling! De winkelier met het pompoenhoofd verscheen. Hij monsterde meneer Olvarits auto, kuchte, plantte zijn handen in zijn zij en zei: 'Wel, meneer, hello again! Rijdt u nu zélf al met een speelgoedtrein? Dàt is pas goeie reclame voor mijn zaak!'

'Maar... ', deed meneer Olvarit. 'Maar... potverdorie: dat zijn... dat is... hoelang... '. Verder kwam hij niet. Hij raakte gewoon niet meer uit zijn woorden. Hij rukte een portier open en bonjourde zijn middagmaaltje naar binnen. Nijdig knalde hij het portier weer dicht.

'Schorremorrie!' riep hij dan. 'Straatbendes! Ze moesten ze... '. Ondertussen stopten nog meer bewonderaars. De Tjoek-Tjoekman bekeek de wioldoppen nu ook nauwkeuriger. Alle vier waren ze met de felste kleuren en de gekste tekens beschilderd.

'Uw auto, meneer, is getatoeëerd, zou ik zo zeggen', zei hij dan. 'Hier is een groot kunstenaar aan het werk geweest. En, kijk: zijn het uw wioldoppen wel? Eentje hangt er half bewusteloos uit. Die ga je onderweg verliezen. Zou zonde zijn van de kunst!'

Meneer Olvarit keek scherper toe. Hij werd nu zowat purper.

'Wel potverdesnotverde ... Dat zijn de mijne niet!'

'Nee hé?'

'Iemand heeft die vervangen! Wanneer... '.

Wanhopig keek de heer Olvarit in het rond. Ook de baas van Het Gloeiend Fornois kwam er nu bij.

'Hoelang ben ik binnen geweest?!' blafte Olvarit.

'Eh?'

'Binnen, bij u!'

'Ah... eh... drie minuten, meneer?'

'Ja, precies. Eh... in die tijd... '.

'Dat moet dus vroeger al gebeurd zijn, meneer. We zouden toch iets gemerkt hebben, hé. De wioldoppen zijn zeker ook verwisseld?'

'Ja. Nee. Ja, bedoel ik'.

'Die mag zo naar het volgende autosalon', grinnikte een omstander. Olvarit keek de man kwaad aan. Waren zijn ogen kogels geweest, dan was er een dodelijk slachtoffer gevallen.

'Tja,' deed de Tjoek-Tjoekwinkelier. Hij krabde zich over zijn schedel.

'Tja,' zei ook de Gloeiend-Fornuisman. Hij haalde zijn schouders op. Op dat ogenblik, toen ongeveer al twintig Puinduiners om de gekke Saab heen hadden gelopen, kwam Nelle aanfietsen in de Moeskopperijstraat. Ze trok ijlings haar remmen dicht, omdat ze dacht dat er een ongeluk gebeurd was. Die remmen knarsten zo hard dat iedereen even omkeek.

'O, sorry. Niemand gewond?' vroeg ze, terwijl ze met haar voeten over de grond peddelend haar fiets dichterbij stuurde.

'Nee, maar... `.

'O! O!', deed Nelle dan. Weer keek iedereen verbaasd even op. Bijna ging Nelle met haar stalen ros tegen de vlakke. Met ogen als soepborden staarde ze naar de kunstwielen van de heer Olvarit. En plotseling begonnen er pretlichtjes in die ogen te glinsteren.

'O ... `', deed ze weer. 'O ... `.

'Vindt u dat misschien grappig, dame?' blafte Olvarit. 'Ik anders niet, hoor! Wat is hier eigenlijk aan de hand in Puinduin? In amper een week tijd spuugt een onverlaat zomaar op mijn schoen, bespat een andere hufter me diezelfde minuut van kop tot teen met slijk en nu ... nu ... nu dit!'

'Maar dit is schilderkunst, meneer!' klonk het opeens ergens van tussen de omstanders.

'Ha ha ha!'

Het gezicht van de heer Olvarit was nu ook echt schilderkunst. Het vertoonde alle tinten van rood.

'Ik eis een onderzoek!' riep hij. 'Ik rij recht naar het politiebureau! Opzij, mensen. Laat me door!'

'Jaja man, al goed!'

De Tjoek-Tjoekwinkelier en de Gloeiend-Fornuisman gingen grinnikend weer naar binnen. De nieuwsgierigen dropen af. Ook Nelle reed geheimzinnig glimlachend en dansend op de trappers weer naar Puinhuyze, nog één keer omkijkend naar het kleurrijke vehikel.

Vierhoog trof ze James en Jorremorrie aan. James kwam de collectie van zijn kersverse vriend aanvullen met twee wieldoppen van een Saab. Ze schrokken zich een hoedje toen Nelle plotseling achter hen in de kamer opdook: ze hadden haar helemaal nog niet verwacht en op Jorremorries bed lagen de vier blinkende wieldoppen van de heer Olvarit.

'Aha, zozo: twee heren autokunstenaars!'

'Ah... O... '

'... dag eh... dag mevrouw Nelle... '

'James is hier... ', zei Jorremorrie. 'Dat is hier eh... James.'

'Jaja, dat zie ik wel. Ik zie twee armen, twee benen, een hoofd, dat moet James zijn. Zeg, gaan jullie oorlog voeren?'

'Eh?'

'Jullie schilden liggen toch al gereed, merk ik?'

'Eh... haha... '

'Jullie moeten er nog oorlogskleuren op doen.'

'Eh??' De ogen van de twee spitsbroeders werden nu zo groot als wieldoppen. Oorlogskleuren?!

'Ja, kijk niet zo beteuterd. Daarnet zag ik in de stad een fel beschilderd oorlogsvoertuig. Nou: alleen de wielen dan. Dat moet zeker de allernieuwste mode zijn. Hoewel ik denk dat meneer Olvarit niet zo'n modegek is, hi hi.'

'Eh... '

'Ja... '

Jorremorrie en James keken elkaar een beetje wanhopig aan. Nelle draaide zich om en verdween onzichtbaar grinnikend weer uit de kamer. De kornuiten bleven een tijdlang sprakeloos op het bed tussen de wieldoppen zitten.

'Zijn we nu betrappt?' vroeg James dan.

'Nou... nee...' aarzelde Jorremorrie, 'alleen maar eh... ontdekt. Nelle weet natuurlijk wel dat ik wieldoppen verzamel en dat ik die beschilder. Ze weet best wel... '.

'Plaagt ze ons?'

'Tja... '.

'Je hebt een goede moeder. Eigenlijk is ze meer een oud meisje, hé. Ik wil er ook zo één.'

'Ja, Nelle valt best mee.'

'Ik zou nooit twee ongelijke sokken mogen dragen van de mijne.'

'Dat is eigenlijk de schuld van de wasmachine. En ik mag het ook omdat ik maar eens om de vier jaar jarig ben. Dit jaar bijvoorbeeld ben ik over anderhalve week weer eens helemaal niet jarig.' James knikte begrijpend, hoe moeilijk Jorremorries uitleg ook was.

'Dan mag ze inderdaad niet zo vaak boos op je zijn,' zei hij. Toen namen ze hun zakdoek, spuugden even op de kersverse wieldoppen en begonnen ijverig als moeders te wrijven.

Op ongeveer hetzelfde ogenblik boog ook de heer Olvarit zich, gewapend met emmer, spons, borstel, vod en allerlei pulletjes, over een viertal wieldoppen. Dat was zeer tegen zijn zin: hij liep absoluut niet graag rond in werkkiel én het waren niet eens zijn eigen wieldoppen. Ondertussen was het in zijn hoofd al zo druk als in een flipperkast: de vragen en de scheldwoorden flitsten heen en weer.

Welke onverlaat had hem deze poets gebakken?

Eigenlijk: viér poetsen?

En moest het niet zijn: onverlaten, meervoud?

Nou: straatbende? Een verzameling schorremorries?

Waarom was het gebeurd? Met zijn dure wagen? Er reden toch nog vehikels rond in Puinduin?

En wanneer had dat janhagel toegeslagen?

En zouden ze nog eens durven.... !? O nee!!

Het zweet brak de heer Olvarit uit bij de gedachte dat al zijn poets- en wrijfwerk tevergeefs zou zijn. Ze zouden toch niet opnieuw toeslaan? Hij poetste zowat door de wioldoppen heen. Je werd even stekeblind als je je gezicht erin spiegelde.

'Bah: kunstwielen,' gromde hij. 'Kunst-wie-len. Alsof mijn wagen een rijdende expositie is. Ik reed potjandorie op kunstwielen! Puinduin gaat om zeep. Er lopen te veel vreemde vogels rond: kunstenaars, straatschorem, gekken, nou: artiesten. Misschien moet ik wel een reis boeken voor deze zomer, ver weg van Puinduin. Dan laten ze me met rust. En het regent hier toch altijd in dat kouwelijke apenland.'

Terwijl een aantal mensen in de skilanden hun botten braken, voelden de thuisblijvers de kriebels van krokus: stilletjes aan begonnen ze hun zomerreizen te boeken. Het werd beduidend drukker in de reisbureaus. Ook in het kantoor waar Nelle werkte, gonsde het van de bedrijvigheid. Veel Puinduiners wilden in de zomer enkele dagen of weken weg van hun stadje aan de zee en zijn toeristen. Om dan ergens anders op de wereld nog meer toeristen op het lijf te lopen. En zo, op een druilerige krokusnamiddag, stond plotseling de heer Olvarit voor Nelle.

'Ah... eh... meneer,' zei ze. De meneer kneep even zijn ogen tot spleetjes. Wou hij haar scherper bekijken omdat hij haar meende te herkennen?

'Juffrouw ... Goiedag ... Of eh ... mevrouw ... '.

'Dag eh ... meneer Olvarit.'

'O, kent u mij dan?'

'Eh... gewoon... uw naam. Iedereen in Puinduin kent u toch, hé?'

Meneer Olvarit krulde zijn wenkbrauwen ietwat verbaasd. Daarna werden zijn ogen weer heel even spleetjes. Herkende hij haar misschien?

'O,' zei hij dan, 'is dat zo, juffrouw?' Dat klonk een beetje dreigend. Daarom zei Nelle doodgewoon: 'Puinduin is niet zo groot, hé. Iedereen kent er iedereen.'

Olvarit knikte, terwijl hij zijn mond pruilde.

‘Daarom ga ik deze zomer weg. Ik ben de afgelopen dagen het voorwerp geweest, eh... het onderwerp geweest van diverse aanslagen. De maat is vol. Ik breng de zomer ergens anders door, weg van de regen, weg van de wind, weg van de hondendrollen, weg van... van... nou...’.

‘Wil u naar een land met warme, zuiderse kleuren?’ vroeg Nelle fijntjes. ‘Of hebt u liever een bruisende stad met musea vol met moderne schilderkunst?’

De mond van de heer Olvarit viel een beetje open. En nog een beetje verder.

‘Bedoelt u daar iets mee, dame?’

Dame!

Net op dat ogenblik passeerde een dronken trosje ballonnen door de straat, opgejaagd door de vaart van voorbijrijdende auto’s. Ze maakten gekke buitelingen. Het duurde een tijd voor ze uit het zicht verdwenen waren, want ze zwierden vooruit-achteruit zoals in de Echternacher Springprocessie.

‘Eh... nee,’ zei Nelle dan, terwijl ze glimlachend naar buiten keek. Ook meneer Olvarit bekeek met gefronste wenkbrauwen het tafereel. Hoofdschuddend draaide hij zich weer om.

‘En welk land had u in gedachten?’ vroeg Nelle. ‘Op uw leeftijd zal dat Legoland niet meer zijn, zeker, ha ha!’

‘Haha;’ lachte Olvarit groen. En toen verklaarde hij plechtig:

‘Zwitserland. Ik wil naar Zwitserland: zijn bergen, zijn rust, zijn stilte, zijn...’.

‘Ja ja...’, fluisterde Nelle, zonder haar lippen te bewegen.

De heer Olvarit geloofde zijn eigen ogen niet toen hij even later op de parkeerplaats zijn slot open klikte. Hij stapte niet in, maar beende verbijsterd als een struisvogel om zijn mooie inktzwarte wagen heen. En nog eens. Wat zag hij tot zijn ontzetting? Op elk wiel dop stond, telkens in een andere kleur, een geheimzinnig teken.

Vooraan links ☺

Vooraan rechts :-}

Achteraan links ;-)

Achteraan rechts :-O

Krokus? Tijd voor kleuren!

‘Welgodsamme... Wat voor de duivel...’, mompelde hij. Hij was zo verbaasd dat hij vergat boos te worden. Wat waren dat? Morsetekens? Wachtwoorden? Geheime codes? En toen hij ietwat van de vier verse verrassingen bekomen was, en zich omdraaide, keek hij recht in de ogen van twee jongens en ietsje lager in die van een hond. De jongens hadden ieder een emmer, een spons en een zwabber bij zich.

‘Auto wassen, meneer?’ vroeg James. ‘We schrapen ook de hondenpoep van de banden.’

‘Het is voor een goed doel,’ zei Jorre Morrie. ‘De Duinschool dankt u. Vijf euro en uw karretje ziet er weer kraaknet uit.’

De heer Olvarit zuchtte eerst diep. Dan knikte hij bijna onzichtbaar. Zijn gezicht werd afwisselend rood en paars. Daarbij staaarde hij zo ver in de verte, dat hij in Zwitserland uitkwam.

Krokus? Tijd voor een kleurtje!
